Ana

Ana

Ajungem acum la plăcuta istorie a Anei şi a lui Elcana. Credinţa acestei tinere mame este deosebit de încurajatoare pentru noi ca părinţi. îndurerată profund de înţepăturile necurmate ale rivalei sale din cauza faptului că ea nu avea copii, Ana nu mai mânca, plângea şi cădea pradă disperării. Ce era de făcut? „Ea s-a rugat Domnului." Oare nu-i acesta singurul lucru pe care-l mai putem face noi, ca părinţi credincioşi, şi pe care îl neglijăm de atâtea ori? Copiii ne obosesc, prietenii ne jignesc prin criticile lor, membrii familiilor noastre ne bombardează cu sfaturi, desigur, bine intenţionate, dar care denotă o totală lipsă de înţelegere, şi iată-ne profund iritaţi. Să facem ce a făcut Ana: să vorbim Domnului! Şi ea a fost pusă la încercare, şi ea a fost confruntată cu împotrivire şi critici din cauza celui de la care aştepta ajutor şi simpatie. Dar acea zi de rugăciune a produs o profundă impresie asupra ei şi Eli a putut să-i dea această binecuvântare: „Du-te în pace, şi Dumnezeul lui Israel să asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!" (1 Samuel 1.17.) Ce mângâiere pentru această inimă rănită! Putem să deducem aceasta din faptul că, peste câţiva ani, ea însăşi va uza de aceleaşi cuvinte. Să remarcăm ce se întâmplă după aceea: „faţa ei nu a mai fost aceeaşi": atitudinea sa ulterioară nu mai trădează nici o urmă de tristeţe. Este efectul real pe care-1 produce rugăciunea. Când noi aducem frământarea şi grijile noastre la picioarele Domnului, El ia asupra Lui poverile noastre şi toate supărările noastre fac loc unei păci care întrece orice pricepere. „în orice lucru, aduceţi cererile voastre la cunoştinţa lui Dumnezeu, prin rugăciuni şi cereri cu mulţumiri. Şi pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere vă va păzi inimile şi gândurile în Hristos Isus." (Filipeni 4.6-7.) Această pace fără seamăn a umplut inima Anei şi fiinţa ei întreagă a fost transformată. Aceasta ne aduce aminte de Domnul nostru despre care citim: „Pe când Se ruga, înfăţişarea feţei I s-a schimbat" (Luca 9.29). Gândurile cuprinse în acest pasaj din urmă simt total diferite, iar împrejurările prezintă trăsături aparte, totuşi un lucru rămâne valabil şi pentru noi înşine: când ne rugăm şi când ne rugăm fierbinte, atitudinea noastră este schimbată.

Câţiva ani mai târziu, când copilul a fost înţărcat, mama lui l-a adus la bătrânul Eli, cel care, prin cuvintele lui, a ştiut s-o încurajeze. Ana i-a zis: „Pentru copilul acesta mă rugam, şi Domnul a ascultat rugăciunea pe care I-am făcut-o" (versetul 27). Câţi taţi şi câte mame pot spune: „M-am rugat pentru copilul acesta!" De câte ori nu ne obligă copiii noştri să îngenunchem!

Nu vă pierdeţi nădejdea, taţi şi mame, Domnul ascultă toate rugăciunile voastre, dar rugaţi-vă cu stăruinţă, pentru că El va zice: „Du-te în pace, şi Dumnezeul lui Israel să-ţi asculte rugăciunea pe care I-ai făcut-o!"

Din capitolul acesta se mai desprinde şi o altă învăţătură. Ana a renunţat la toate drepturile sale asupra copilului şi l-a închinat Domnului „pentru toată viaţa lui." Să ne ajute Dumnezeu, ca părinţi credincioşi, să socotim pe copiii noştri ca cea mai mare valoare pe care ne-a încredinţat-o (textual: „ca depozitul cel mai sfânt". N.tr.). Unii dintre noi sunt supraveghetori ai bunurilor Domnului, dar ce răspundere poate fi mai mare ca aceea de a şti că ţi-au fost încredinţate nişte suflete scumpe, nemuritoare, pentru a le creşte şi a le pregăti pentru Domnul şi pentru slujirea Lui. Copiii pe care Dom-nul ni i-a dat trebuie să fie restituiţi lui Dumnezeu „pentru toate zilele vieţii lor"; dacă realizăm cui Îi aparţin ei, nu numai că vom înţelege şi mai bine sarcinile ce ne-au fost încredinţate, dar îl vom cunoaşte şi mai bine pe Acela care este totdeauna gata să ne dea, în harul Lui nemărginit, răbdarea şi înţelepciunea care ne sunt necesare pentru această educaţie. Să mai subliniem că Ana şi soţul ei „au înjunghiat taurii şi au dus copilul la Eli" (versetul 25). Noi nu putem aduce pe copiii noştri Domnului decât trecând prin moarte, recunoscând că ei nu merită altceva decât moartea, dar că un Altul a murit în locul lor.

Să ne mai aducem aminte că Domnul acceptă împrumutul pe care noi I-l acordăm şi că, din acel moment, ce I-am dat îi aparţine pentru totdeauna. Ana nu s-a dus după câteva luni să ia copilul şi să-1 readucă acasă, fie chiar şi pentru un timp foarte scurt. înţelegerea care a intervenit între ea şi Dum-nezeu era definitivă, şi Dumnezeu a acceptat pe cel pe care Ana l-l împrumutase. Noi suntem prea des tentaţi să credem că urmaşii noştri pe care i-am încredinţat lui Dumnezeu simt în continuare ai noştri şi-i putem creşte pentru folosul nostru înşine, pentru ei înşişi sau pentru lume, şi nu pentru Acela căruia, de fapt, Îi aparţin.